

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zast. JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019 - 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud výrokem I. zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. MZDR 15117/2019-2/PRO, jakož i rozhodnutí Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2019, č. j. KHSUL 1145/2019, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla odmítnuta žádost stěžovatelky o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Výrokem II. napadeného rozsudku krajský soud rozhodl, že je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku 4 705 Kč. Náhrada nákladů řízení se skládala pouze z nákladů na soudní poplatek a náhrady hotových výdajů, krajský soud naopak nepřiznal náhradu nákladů na právní zastoupení, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka podává velké množství žádostí o informace v naději, že při vyřizování dojde v některých případech k formálně chybnému postupu, proti němuž bude moci brojit žalobou, a vytvářet tak zisk; nevede tedy spor pro získání informací, ale „*spor pro spor*“.

[2] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že napadá oba výroky rozsudku krajského soudu. Její argumentace spočívá v tvrzeních, kterými popírá závěry krajského soudu, že

podání žádosti o informace a následné podání žaloby bylo abuzivním jednáním. Z toho dovozuje, že je výrok o náhradě nákladů řízení nezákonný. Co se týče výroku ve věci samé, stěžovatelka uvádí, že pokud dospěl krajský soud k závěru, že její jednání vykazuje znaky zneužití práva na soudní ochranu, měl žalobu zamítnout.

[3] Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo jen proti odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[4] Proti výroku krajského soudu o věci samé stěžovatelka brojí v situaci, kdy byla v řízení o žalobě úspěšná, jak sama uvádí v kasační stížnosti, neboť krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výhodnější výrok (resp. větší procesní úspěch) stěžovatelka v kasační stížnosti nepožaduje. Naopak uvádí, že měl-li krajský soud za to, že zneužívala práva soudní ochrany, měl její žalobu zamítnout. Procesního neúspěchu své vlastní žaloby se však kasační stížností domáhat nemůže. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS: *„Domáhá-li se stěžovatel kasace rozsudku, mohlo by být výsledkem řízení o kasační stížnosti zrušení rozsudku, který však byl vydán v jeho prospěch. Takový postup však odporuje konstrukci subsidiarity mimořádných opravných prostředků i důvodů kasační stížnosti, které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Těmito důvody jsou především tvrzené vady stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu či soudního řízení nebo vady postupu správního orgánu spolu s nesprávným hodnocením tohoto postupu krajským soudem. Stěžovatel by musel uplatňovat výhrady proti pro něj příznivému výroku rozhodnutí, což není v souladu s kontradiktorním charakterem soudního řízení. Takový postup by mohl mít smysl pouze tehdy, pokud by procesně úspěšný účastník usiloval o doplnění či revizi důvodů, ze kterých mu krajský soud vyhověl. To však neumožňuje § 104 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je nepřipustná též kasační stížnost směřující jen proti důvodům rozhodnutí soudu (k tomu srov. usnesení č. j. 8 As 90/2012 - 56).“*

[5] V posuzované věci je nadto zřejmé, že se stěžovatelka ve skutečnosti nedomáhá zrušení výroku o věci samé – podle ní měl krajský soud žalobu zamítnout, jen pokud zneužila práva na soudní ochranu; právě proti tomuto závěru však v kasační stížnosti obsáhle brojí, a zjevně ji tedy nejde o to, aby krajský soud její žalobu v dalším řízení zamítl. Stěžovatelka tak vytváří zcela paradoxní situaci, ve které by Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnosti směřující proti výroku I. napadeného rozsudku vyhovět, pokud by se stěžovatelčina argumentace ohledně absence zneužití práva z její strany ukázala být správnou. Je tak evidentní, že stěžovatelka napadla výrok I. rozsudku krajského soudu jen formálně, aby se vyhnula nepřipustnosti kasačních stížností směřujících toliko proti výroku o nákladech řízení.

[6] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka svou kasační stížností proti výroku I. rozsudku krajského soudu fakticky nebrojí, a v tomto rozsahu tak brojí pouze proti odůvodnění napadeného rozsudku, neboť nesouhlasí se závěrem o svém abuzivním jednání, který se však týká jen výroku o nákladech řízení; ve výroku o věci samé se tento závěr nijak neodráží. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku krajského soudu je proto nepřipustná.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud se následně zabýval přípustností kasační stížnosti proti výroku II. rozsudku krajského soudu. Výrok krajského soudu o náhradě nákladů řízení lze přezkoumat jen v případě, že byl zároveň kasační stížností napaden výrok o věci samé, přičemž kasační stížnost proti meritornímu výroku musí být přípustná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod [31]). Je-li tedy odmítnuta kasační stížnost směřující proti výroku o věci samé, pak tento osud sdílí i ta část kasační stížnosti, kterou byl napaden výrok o nákladech řízení.

[8] V nyní posuzované věci byla kasační stížnost proti výroku I. nepřipustná, a je tak nepřipustná i v rozsahu, ve kterém napadá výrok o nákladech řízení. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost s odkazem na § 104 odst. 2 a § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. května 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu